

μαζί τους ή Έβρώπη. Έμεις δέ μας λογαριάζει. Τόν αφανισμό μας όνειρέβεται και κεί τραβάει όλη ή πολιτική της. "Όργανα τών σκοπών της άρχισε τώρα να μεταχειρίζεται κ' έσας. Με ρούβλια σας έπεισε ή Ρουσία να ποδαίξετε ότι τό αίμα μας δέν είναι έλληνικό παρά ρωμαίικο. Με ύποσχέσεις οί άλλοι λαοί σας κατάφεραν να κάμετε καινούρια γλώσσα και να αποκηρίζετε τή μόνη, άληθινή. "Όλ' αυτά θα λείψουν σά γίνη κείνο πού πρότεινε ο φίλος μου. Και τότες θα φέξουν οί κεφαλές όλων τών αήμμένων της άρχαίας φωνής, τότες θα παύσουν να ταραζούν τόν άέρα τά στοιχειά τών άγγελαιών και τών άνεματι- στων.

Γειά σου
ΔΑΜΩΝΑΣ

ΠΛΑΣΤΗΣ

Τού Κωστή Παλαμά

Τή λύρα πήρες στο λιγνό σου χέρι
Κι άστράφανε τά μάτια σου με μιās.
Κανένας τή λαχτάρα σου δέν ξέρει,
Τι κύματα σέ δέρονουν τρικυμιάς.

Και σ' όνειρεύτηκες να γίνεις Πλάστης
Και τών παλιών ειδώλων χαλαστής.
Τούς κερανούς του μίσους κι ά φανταστής
Αέ νοιάστης όμως ούτε θα νοιαστείς.

Και τό τραγούδι σου δέ μοιάζει τίλλα,
Έένο κι άπαίριστο σ' αυτιά κοινά
Σάν όλα τά ψηλά και τά μεγάλα
Τών ταπεινών τόν πόλεμο γεννή.

Και σ' ό μέτωπο δέ χαμηλώνεις,
Προήφανος μ' άκράτητην δομή
Σ' άπάτητες κορφές τό Πνέμα θνρώνεις.
Δόξα σέ σενα, ώ Πλάστη, και τιμή.

Βόλος—1905

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

γιάς του Πέτρου· μά ούτε στον έναν, ούτε στον άλλον ή Μαργαρίτα δέν έδωκε μαντύλι. "Όστερα ήρθε στές γυναίκες ο Μάρκος Σαϊτζής, ένας λεβέντης άμορφος και λυγρός, κι' άφρονου ή Μαργαρίτα τούδωσε τό μα.τύλι χαμογελώντας, και τή έστησε δεύτερη σιμά στην πρώτη χορεύτρα. Κι' άρχισαν τά όργανα κ' έκίνησε πάλι ο χορός.

Τότες ο Πέτρος Κλάδης είπε, γελώντας έρω- νικά, σταυτί του Δημήτρη. «Δέ σέ θέλει, καυμένη, κοίταξέ την πώς χαμογελάει του Μάρκου, χάνεις τά κόπια σου».

Ο Μάρκος ως τόσο έχορευε λεβέντικα, έπιδέξια έσταύρωνε τά πόδια, έστριφογύριζε μπρός στές γυναί- κες, έκανε ψηλά πηδήματα· αλλά όταν εύρισκότου μπρός στη Μαργάρω τότες έβανε όλην τήν τέχνη του, τότες έγενότου όσο μπορούσε χαριτωμένος, έ- κανε τά πλιό σπουδασμένα κινήματα. Κι' ο Δη- μήτρη έβραζε από τή ζήλια του.

Μά κι' ο χορός άφτός έτέλειωσε. Στ' άργαστή- ρια ο λαός έπινε κρασί κ' έτραγουδούσε· στο χορευτα- ριό οί θεατές έπικινούσαν ή έκατηγορούσαν τές γυ- ναίκες, τές ντυμασιές τους, τά χρυσάφια, τό πρό- σωπο, τό χόρεμά τους. Έγινθησαν ακόμα δύο τρείς χοροί και τώρα έσουρούπιαινε. Στα τελευταία ήθέ- λησε πάλι ο Μάρκος να πιάσει μαντύλι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Γιά τήν Έλλάδα άρ. 10.—Γιά τό Έξο-
τερικό άρ. 10
20 λεφτά τό φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κιάσκια τής Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογείου Σιδηρο- δρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Μανω- λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια), στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου. Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού. άδ. Βουδουλίνας άρ. 1, σιμά στην Τρούμπα 'Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΜΑΤΑ

ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΙ

ποιητάδες άνακηρυχτήκανε και φέιος ο Κουρούπης κι ο Άμπελάς. Χαλάι τους. Ο φίλιτος κ. Γρ. Ξενοπούλος δέ βραβεύτηκε, γιατί δέν έστειλε τό άν- τινευρικό δράμα του, τό «Μυστικό τής Βαλεριάνας», ούτε τήν «Ψυχομάννα» του, ούτε κανένα άλλο από τά Βυζαντινά δραματουργήματά του. Άφησε λοιπόν τούς δυό φημισμένους συναδέσφους του για τό δα- φροκότισαο και για τίς χίλιες του μακαρίτη Λασσάνη πού, καθώς τό γράψαμε τόσες φορές ίσαμε τώρα, θα πιάνανε περσότερο τόπο άν χαριζόντουσαν κάθε χρόνο στο Οικονομικό νοσσίτιο.

Οί Δύοκουροι λοιπόν του θεάτρου μας και ά- ξιοι διάδοχοι του μακαρίτη Άντωνιάδη, ακόμα μιá φορά—ο Θεός να δώσει να μην είναι και ή τελευ- ταία—μās άποδείχνουν πού και πόσα πνευματικά χαρίσματα χρειάζονται για να ανακηρυχτεί κανένας

κληρονόμος του Λασσάνη. Μά κι ο καθηγγητής κ. Σπ. Σακελλαρόπουλος μπορεί να περιφανεύεται πού τά κατάφερε δυό φορές ίσαμε τώρα να ξεθάψει τό κρυμμένο δραματικό τάλαντο του Κουρούπη και να τό στεφανώσει. Η ιστορία μιá μέρα θάν του τ'ανα- γνωρίσει αυτό τό μοναδικό φιλολογικό κατόρθωμα του κ. καθηγγητή τής Λατινικής, άγκαλιά και τά δρα- ματα πού βραβεύονται στο Λασσάνειο μοναχά Λα- τίνους μπορούνε να ένθουσιάζουν.

Λένε πώς ο Λασσάνειος τελιώνει του χρόνου γιατί σώθηκε ο παρός. Να μη μās τό χρωστάει κι αυτό τό αναπάντεχο κακό ή τύχη. Πρέπει με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία να βασταχει στη ζωή, γιατί—άλλιμονο!—πώς θα καταφέρουμε αλλιώ- τικα τούς Άμπελάδες και τούς Κουρούπηδες να γρά- φουνε δράματα και να μās διασκεδάσουν;

Όχι ένας, μά χίλιοι Λασσάνειοι μās χρειάζουν- ται για τά μεγάλα αυτά έθνικά γλέντια πού ούτε οί Βουργάροι δέν τάζουνε.

ΕΝΑ

κοματάκι από τή «Vjechy» τής Μόσχας, άφιερω- μένο σ' ένα γνωστό μεγαλοφαλάτσο που βγήκε και διαλάλησε για Έθνική προδοσία τά λίγα καλά λό- για πούγραψε τό ρούσικο αυτό περιδικό για τούς «Ζωντανούς και Πεθαμμένους».

Γράζει λοιπόν ή «Ζυγαριά» στο φυλλάδιο του Άπρίλη (σελίδα 71), τιτλοφορώντας τή σημειώσή της «Ο Έλληνικός σαβινισμός» (κλήτερα θα ταί- ριαζε ή λέξη: τουρλοτατισμός) και ή Ζυγαριά» τάκόλουθα:

«Οί όπαδοί τής όμιλουμένης δημοτικής με τήν όποιαν άγωνίζονται να ντικαταστήσουν τήν τεχνητή καθαρεύουσα σ' όλα, και στη φιλολογία και σε κάθε άλλο, χρόνια τώρα χτυπιούνται άλύπητα από τόν έλλ. σωβινιστικό τύπο, πού τούς άποκαλεί απροδότες τής πατρίδας» πλερωμένους από τόν μπαμπούλα του Έλληνισμού, τόν «Πανσλαβισμό». Ίσαμε τώρα, είναι ή άλήθεια, πώς ή κατηγορία αυτή δέ βασιζότανε πουθενά, μά να πού ή έλλ. έφημερίδα «Έσπε- ρινή» στο φύλλο τής 21 του Μάρτη έκανε μιá άνακάλυψη πού διώχνει κάθε άμφιβολία».

Έδώ ή «Ζυγαριά» κάνει τήν τιμή στην «Έσπε- ρινή» να αναφέρει όσες άνοησιές δημοσίεψε τότε ο Λασσανιστεμισμένος συντάκτης της για τήν κρίση τής «Ζυγαριάζ», και τελιώνει έτσι:

«Με αυτά τά λόγια, δηλ. πώς οί πεθαμμένοι όνειρεύ- ονται αναγέννηση καινούριας Έλλάδας άπανου στα έρεί- πια τής παλιάς, έμεις θελήσαμε να μεταδώσουμε στους

Και τότες ο Πέτρος Κλάδης έσφούριζε σταυτί του Δημήτρη:—«Σου τήν έπηρε από μπροστά σου δέ χορεύει παρά άφτός άπόψε».

Κι' ο Δημήτρης άψιωμένος έπετάχτηκε προς τές γυναίκες, έπιασε τά μαντύλια πού έδενε ο Μάρ- κος και τούπε θυμωμένος:—«Εγώ θα χορεύω».

«Εγώ έπροτώπικα» άποκρίθηκε ο Μάρκος με άπόφαση.

«Θά σου τά πάρω!»

Οί δυό άντρες άγριοκοιταχτήκαν οί γυναίκες άχτισαν όλες κ' έκαμαν στα όπισω, και τό χωριό έκταλαβε πώς θα γενότου καυγάς. Άλλά για τή στιγμή κανένας δέν έταράχτηκε από τή θέση του.

«Πώς είπε ο Μάρκος θυμωμένος άντρες είμαι και γώ· είένα του μασκαρά θα σου παίρνω πρώτα τήν άδεια για να χορεύω;» Κ' έσπρωξε τό Δημή- τρη με δύναμη.

Άλλά τότες οί γυναίκες άφησαν άμέσως τές σειρές τους κ' έμάκρυναν φεύγοντας· ο κόσμος άνα- κατώθηκε· πολλοί ήρθαν σιμά στους άντρες πού έ- μάλλωναν, κάποιος δίνοντας δίκιο του Δημήτρη, κι' άλλοι του Μάρκου, και ή χλαλού έγενότου κάθε στιγμή μεγαλύτερη. Οί φρονιμώτεροι έκείταζαν λυπημένοι, κ' έπρόβλεπαν φονικά. Ο Πέτρος Κλά- δης όμως βλέποντας πώς τά πράματα ήταν καθώς

τάθελε, ήρθε κι' άφτός στη μέση, και, γιατί ο κό- σμος τόν έσεβότου, έσώπασε για να τόν άκούσει. Μά δυνατή φωνή είπε διαταζοντας:—«Άς φύγουν τάργανα δέ θα χορεύει κανένας». Έπειτα έπιασε τό Δημήτρη και τούπε κι' άφρονου μαλλώνοντας τον:—«Έχεις άδικο· με τές ζήλιες σου, έσύ άνακα- τώνεις όλο τό χωριό». Και γυρίζοντας προς τό Μάρκο έπρόστεισε:—«Έσύ άμε σπύτι της να κάμεις ό,τι θέλεις. Γιατί θα κοιτάζουμε στο φόρο τά νοήματά σας; Η Μαργάρω τά φταίει όλα, έπήγε να κάμει φονικό».

Ο κόσμος όλος έπάστισε άκούοντας τήν άνε- πάντεχη είδηση, κ' ήσύχασε ζάρνας και κανένας έψιθύριζε περιγελώντας τή θυγατέρα του Χαντρινού.

Μ' άφτόν τόν καθ' ή ειδιάλυθη κ' έκείνον τό χρόνο στές Ξαχεράδες ο χορός τής άποκηχης· κι' ως τόσο είχε νυχτώσει· οί γυναίκες είχαν φύγει· πολ- λοί άντρες έμεθούσαν στάργαστήρια, άλλοι έτραγου- δούσαν στο φόρο· ο Μάρκος πουθενά δέν έφαινότου, αλλά ο Πέτρος Κλάδης έμεινε ακόμα στο χορευταριό μαζί με τό Δημήτρη, και τούπε:—«Πάμε σπύτι μου τώρα· θέλω να σε κεράσω άπόψε».

«Όπως βρίζεις» άποκρίθηκε.

Και καθώς έπήγαιναν σίζοντας του χωριού τό μεγάλο δρόμο, καλονυχτίζοντας τούς άνθρώπους, ο

